

ABIELUINSTITUTSIOON

JÄRGNEV lugu käsitleb abieluinstitutsiooni varasid algeid. Abieluinstitutsiooni areng on kulgenud kombelõdvast ja valimatust paaritumisest karjas läbi mitmete variatsioonide ja kohanemiste kuni nende abielunormideni, mis kulmineerusid lõpuks paarisabieludes, ühe mehe ja ühe naise liidus kõrgeimasse ühiskonnakorda kuuluva kodu loomiseks.

² Abielu on olnud korduvalt ohus. Nii omandikui ka usutavad on abielukombeid tugevasti toetanud, kuid see tegelik mõjur, mis abielu ja sellest tulenevat perekonda alati kaitseb, on lihtne ja loomupärane bioloogiline tõsiasi, et mehed ja naised ei saa teineteiseta elada, olgu nad kõige primitiivsemad metslased või kulturseimad surelikud.

³ Just sugutung ajendab isekat inimest olema loomast parem. Hooliva ja rahuldust pakkuva seksuaalsuhtega kaasneb teatav enesesalgamine, mis kindlustab altruistlike ülesannete ja arvukate rassile kasulike koduste kohustuste võtmise. Selles suhtes on suguelu olnud metslase märkamatu ja aimamatu tsiviliseerija, sest seesama sugutung *sunnib inimest automaatselt ja alati mõtlema ning lõpuks juhib armastama*.

1. ABIELU KUI ÜHISKONDLIK INSTITUTSIOON

¹ Abielu on ühiskonna mehhanism, mis peab reguleerima ja kontrolli all hoidma paljusid füüsilisest kahesoolisusest tulenevaid inimsuhteid. See institutsioon, abielu, toimib kahes suunas:

² 1. isiklike seksuaalsuhte reguleerijana;

³ 2. järglaskonna, pärimisõiguse, õigusjärgluse ja ühiskonnakorra reguleerijana, mis on abielu vanem ja esialgsem funktsioon.

⁴ ¶ Abielust tekkiv perekond iseenesest koos omanditavadega stabiliseerib abieluinstitutsiooni. Teised abielu stabiilsust kindlustavad tugevad tegurid on uhkus, edevus, rüütellikkus, kohusetunne ja usulised veendumused. Ent vaatamata sellele, kas abielu taevas heaks kiidetakse või mitte, sõlmitakse see vaevalt küll taevas. Inimperekond on selgelt inimlik institutsioon, evolutsiooni tulemus. Abielu on ühiskondlik, mitte kiriklik institutsioon. Religioon peaks, tõi küll, seda võimsalt mõjutama, kuid ei tohiks võtta endale ainuõigust seda kontrolli all hoida ja reguleerida.

⁵ Algeline abielu oli eeskätt tootev, ka nüüdisajal on see sageli ühiskondlik või äriline suhe. Andiidi tüvikonnaga segunemise ja areneva tsivilisatsiooni kommete mõjul muutus abielu aegamööda vastastikuseks, romantiliseks, vanemlikuks, poetiliseks, kiindumuslikuks, eetiliseks või isegi idealistlikuks suhteks. Ürgsel paariheitmisel oli aga valiku ja niinimetatud romantilise armastusega minimaalne seos. Mees ja naine ei

olnud varastel aegadel palju koos, nad isegi ei söönud kuigi sageli ühiselt. Vanaaja inimeste kiindumus ei olnud kuigi tugevasti seotud sugudevahelise külgetõmbega, nad kiindusid teineteisesse suures osas tänu koos elamisele ja töötamisele.

2. KOSIMINE JA KIHCLUS

¹ Ürgaja abielud kavandati alati poisi ja tüdruku vanemate poolt. Üleminekuetapil sellelt tavalt vaba valiku aegadele kasutati abieluvahendajaid ehk professionaalset kosjasobitajaid. Nendeks olid algul habemeajajad, hiljem preestrid. Abielu oli algselt rühma, seejärel perekonna otsustada, isiklik ettevõtmine on sellest saanud alles hiljuti.

² Ürgsed abielud sõlmiti sunniviisil, mitte külgetõmbe mõjul. Naine ei olnud varastel aegadel suguelu suhtes üksikõikne, kuid ta tunnetas talle kommetega sisendatud soolist alaväärsust. Nii nagu kauplemisele eelnesid röövretked, eelnes lepingulisele abielule vallutusabielu. Mõni naine aitas enda röövimisele kaasa, et pääseda oma hõimu vanemate meeste võimu alt; nad eelistasid langeda teisest hõimust tulnud omavanuste meeste kätte. See valsk põgenemine oli jõuga vallutamise ja hilisema võrgutava kosimise vaheline üleminekuetapp.

³ Üks varasemaid pulmatseremooniaid oligi põgenemise matkimine, kunagi levinud teguviisi ommoodi kordus. Hiljem sai pruudiröövi imiteerimisest korrakindel pulmatseremoonia osa. Nüüdisaegse neiu teeseldud vastupanu „vallutamisele” ja häbelik suhtumine abiellu kuuluvad vanade tavade juurde. Pruudi kandmine üle läve meenutab mitmeid iidseid tavasid, mis pärinevad muu hulgas ka naiseröövi aegadest.

⁴ Naisel pole pikka aega olnud täielikku vabadust ise abielupartnerit valida, kuid arukamad naised on alati osanud sellest piirangust oma tarkuse ja kavalusega mööda hiilida. Mees on kosimisel tavaliselt aktiivsem pool olnud, kuid mitte alati. Mõnikord algatab abielu ametlikult või varjatult naine. Tsivilisatsiooni arenedes on naiste roll kõigil kosimise ja abielu etappidel üha kasvanud.

⁵ Armastuse, romantika ja isikliku valiku tähtsuse kasv abielueelsel kosimisajal on andiitide panus maailma rahvaste heaks. Sugupooltevahelised suhted arenevad soodsalt, paljude edenevate rahvaste seas on kasuja omandimotiivid asendumas mõnevõrra idealiseeritud ettekujutusega sugudevahelisest külgetõmbest. Sugutung ja kiindumus on elukaaslase valikul külma kaalutlust välja tõrjumas.

⁶ Kihlus oli algselt abiellumisega samaväärne, varajaste rahvaste seas olid seksuaalsuhted kihluse ajal traditsiooniliselt lubatud. Hilisemal ajal on religioon su-

guelu kihlumise ja abiellumise vahelisel perioodil tabuks tunnistanud.

3. OSTMINE JA KAASAVARA

¹ Vanaaja inimesed ei usaldanud armastust ega lubadusi, vaid arvasid, et kestva liidu garanteerib mingi käegakatsutav tagatis, omand. Seetõttu peeti naise ostuhinda pandiks või tagatissummaks, mille mees lahutuse või mahajätmise korral kaotab. Kui pruudi ostuhind oli tasutud, lubati paljudes hõimudes tema nahale mehe märk põletada. Aafriklasted ostavad praegugi endale naisi. Armastuse ajal võetud naist ehk valge mehe naist võrdlevad nad kassiga, sest ta ei maksa midagi.

² Pruudinäitused olid sündmused, mille puhuks tütreid pandi kauneisse rõivastesse ja ehiti, et neid avalikult näidata ning saada nende kui naiste eest kõrgeimat hinda. Ent neid ei müüdnud kui loomi — hilisemad hõimud ei lubanud abielunaisi edasi müüa. Samuti polnud naise ostmine alati vaid külmavereline rahaline tehing, naist võis omandada ka teene eest. Kui muidu soovitud mees ei suutnud oma naise eest tasuda, võis tütarlapse isa teda endale pojaks võtta, sest siis tohtis ta abielluda. Ja kui vaene mees tahtis naist võtta ega suutnud ahnele isale nõutavat hinda maksta, avaldasid hõimuvanemad sageli isale survet, mille tulemusena ta oma nõudmisi vähendas, sest muidu oleks noor naine võinud põgeneda.

³ Tsivilisatsiooni edenedes ei tahtnud isad enam jätta muljet, et nad müüvad oma tütreid, võttes küll endiselt vastu pruudi ostuhinna, panid nad aluse tavale teha paarile väärtuslikke kingitusi, mis olid ostuhinnaga umbes samaväärsed. Kui hiljem ei pidanud pruudi eest enam maksma, sai neist kingitustest pruudi kaasavara.

⁴ Kaasavara mõtteks oli jätta mulje pruudi iseseisvusest; näidata, et orjanaiste ja elukaaslase kui omandi aeg on ammu möödas. Mees ei saanud kaasavaraga naisest enne lahutada, kui oli kogu kaasavara tagasi maksnud. Mõnes hõimus maksid nii pruudi kui ka peigmehe vanemad vastastikku tagatist raha, millest jäädi ilma, kui üks teise maha jättis — see oli tegelikult abielu garantii. Üleminek ostmiselt kaasavarale tähendas ka seda, et kui naine osteti, kuulusid lapsed isale, muudel juhtudel aga naise perekonnale.

4. PULMATSEREMOONIA

¹ Pulmatseremooniad arenesid välja asjaolust, et abielu oli algselt kogukondlik sündmus, mitte ainult kahe inimese vahelise otsuse kulminatsioon. Paariheime toimus nii isiklikes kui ka rühma huvides.

² ¶ Vanaaja inimeste kogu elu oli ümbritsetud maagiast, rituaalidest ja tseremooniatest ning ka abielu ei olnud selles suhtes erand. Tsivilisatsiooni arenedes, kui abielusse hakati tõsisemalt suhtuma, muutus pulmatseremoonia üha uhkeldavamaks. Varane abiellumine

oli nagu tänapäevalgi seotud omandihuvidega ja nõudis seetõttu seaduslikku tseremooniat ning hiljem sündivate laste sotsiaalse staatuse huvides võimalikult laia avalikustamist. Ürginimesel ürikuid ei olnud, seetõttu pidi abiellumistseremoonial olema palju tunnistajaid.

³ Algul meenutas pulmatseremoonia rohkem kihlust ja seisnes vaid avalikus teatamises kavatsusest hakata koos elama, hiljem sai see ametlikuks ühiseks söömaajaks. Mõnes hõimus viisid vanemad lihtsalt tütre tema mehe juurde, teistel juhtudel oli ainus tseremoonia ametlik kingituste vahetamine, mille järel pruudi isa andis pruudi peigmehele üle. Paljud Vahemere idaranniku rahvad loobusid igasugustest formaalsustest ja abielu teostus seksuaalsuhte kaudu. Punane inimene oli esimene, kes arendas välja keerulisemad pulmatseremooniad.

⁴ ¶ Lastetust kardeti väga ja et viljatuse põhjuseks peeti vaimude vempe, hakati abiellumist seostama ka teatavate maagiliste või usutseremooniatega, mis pidid tagama viljakuse. Õnnelikku ja viljakat abielu püüti kindlustada paljude võluvahenditega, nõu peeti isegi astroloogidega, et määrata kindlaks abielupoolte sünitähed. Mõnda aega oli jõukate inimeste pulmades tavaliseks kombeks inimohvreid tuua.

⁵ Abiellumiseks püüti leida õnnelik päev; kõige soodsamaks pulmapäevaks peeti neljapäeva, kusjuures eriti suurt õnne tõid arvatavalt täiskuu ajal peetud pulmad. Paljudel Lähis-Ida rahvastel oli tavaks puistata pruutpaar üle teradega; see oli maagiline riitus, mis pidi kindlustama viljakuse. Mõned idamaa rahvad kasutasid selleks riisi.

⁶ Tuld ja vett peeti parimateks vahenditeks tontide ja kurjade vaimude vastu, seetõttu kuulusid pulmade juurde altarituled ja süüdatud küünlad, samuti püha vee piserdamine ristimiseks. Pikka aega tavatseti määrata vale pulmapäev ja siis sündmus äkki edasi lükata, et tonte ja vaimu eksitada.

⁷ Pruutpaari narrimine ja kõik mesinädalaid veetvate paarile mängitavad vingerpussid pärinevad neist kaugetest aegadest, mil vaimude nähes peeti paremaks näida õnnetu ja ahistatuna, et mitte neis kadedust tekitada. Ka pruudiloori kandmine pärineb ajast, mil peeti vajalikuks pruuti varjata, et tondid teda ära ei tunneks, ning peita tema ilu vaimude eest, kes muidu kadedaks muutuksid. Pruudi jalad ei tohtinud enne tseremooniat maad puudutada. Ka kahekümnendal sajandil on kristlike kommete järgi ikka veel tavaks, et sõidukiastmest kiriku altarini katab maad vaip.

⁸ Üks iidsemaid pulmatseremooniasid oli lasta preestril pulmavoodit õnnistada, kindlustamaks liidu viljakust, seda tehti ammu enne ametlikke pulmarituaale. Pulmakommete sellel arenguastmel pidid pulmakülalised öösel rivis läbi magamistoa minema, et olla abielu teostumise seaduslikeks tunnistajateks.

⁹ Vaatamata kõigile abielueelsetele katsetele mõni abielu siiski ebaõnnestus. See sundis ürginimest otsima ebaõnnestumise vastu kaitset ja juhtis teda preestrite ja maagia juurde. Säärane areng kulmineerus otsest nüüdisaegsetes kiriklikes laulatustes. Pikka aega oli levinud seisukoht, et abielu seisneb vaid lepingu sõlmimise vane-mate — hiljem pruutpaari — kokkuleppes, viimased viissada aastat on aga kirik ja riik võtnud abielu oma jurisdiktsiooni alla ja pidanud enda õiguseks abielu ametlikuks kuulutada.

5. MITMIKABIELUD

¹ Abielu varases ajaloos kuulusid vallalised naised hõimu meestele. Hiljem oli naisel korraga vaid üks mees. See *üks-mees-korraga* tava oli karja valimatust suguelust esimene sammuke edasi. Kuigi naisel võis olla suhe vaid ühe mehega, tohtis tema mees niisuguse ajutise suhte soovi korral katkestada. Ent need lõdvalt reguleeritud ühendused olid esimene etapp üleminekul karjaelult paarikaupa elamisele. Abielu sellel etapil kuulusid lapsed tavaliselt emale.

² Järgmine samm paariheitmise arengus oli *rühma-abielu*. See abielu kogukondlik etapp oli areneva perekonnaelu vaheetapp, sest abielusuhted polnud veel nii tugevad, et paarisuhted oleksid püsivaks muutunud. Sellesse rühma kuulusid ka vendade ja õdede vahelised abielud: ühe pere viis venda abiellus teise pere viie õega. Kogukondliku abielu lõdvemad vormid arenesid kõikjal maailmas järk-järgult erinevat tüüpi rühmaabieludeks. Need rühmaabielud allusid suures osas tootemikometele. Aegamööda, kuid kindlalt kujunes välja perekonnaelu, sest suguelu- ja abieluseadused, mis kindlustasid laste väiksema suremuse, soodustasid hõimu enda püsijäämist.

³ Arenenumates hõimudes asendusid rühmaabielud järk-järgult uute, tekkivate polügaamiliste tavade — mitmenaise- ja mitmemehepidamisega. Kuid mitmemehepidamine ei olnud kunagi üldlevinud, vaid piirdus tavaliselt kuningannade ja rikaste naistega; edaspidi olid sellised suhted tavaliselt perekonnasised, mitmel vennal oli ühine naine. Kastide ja majanduslike piirangute tõttu pidi mitu meest leppima sageli ühe naisega. Ka sel juhul võis naine abielluda vaid ühe mehega, teisi taluti vaid ühiste järglaste „onudena”.

⁴ Juudi komme, mis nõudis, et mees elaks koos oma surnud venna lesega ja „oma venna seemet üles kasvataks”, oli vanal ajal levinud enam kui pooles maailmas. See tava pärines ajast, mil abielu oli rohkem perekonnaasi kui üksikisikute ühendus.

⁵ Mitmenaisepidamise institutsioon tunnistas erinevatel aegadel nelja liiki naisi:

⁶ 1. ametlikud ehk seaduslikud naised;

⁷ 2. armastusest ja kokkuleppe alusel võetud naised;

⁸ 3. kõrvalnaised, lepingulised naised;

⁹ 4. orjanaised.

¹⁰ ¶ Tõeline mitmenaisepidamine, mille puhul kõigil naistel oli võrdne positsioon ja kõik lapsed olid võrdsed, on olnud väga haruldane. Ka mitmikabielude puhul on olnud põhinev, ametlik kaaslane, kodus tavaliselt tähtsaim. Rituaalne pulmatseremoonia viidi läbi vaid temaga ja pärimisõigus oli ainult selle ostetud või kaasavaraga naise lastel, kui polnud muud kokkulepet.

¹¹ Ametlik naine ei tarvitsenud olla armastusest võetud, varastel aegadel ta tavaliselt seda polnudki. Armastatud naine ehk armsam ilmus alles siis, kui rassistid olid üsna kaugele arenenud, nimelt pärast arenevate hõimude segunemist nodiitide ja adamiitidega.

¹² Tabunaisest, seadusliku positsiooniga naisest, tekkis kõrvalnaiste pidamise komme. Selle järgi tohtis mehel olla ainult üks naine, kuid ta võis olla seksuaalsuhtes ükskõik kui paljude kõrvalnaistega. Kõrvalnaiste etapp oli vaheetapp teel monogaamiale, esimene samm edasi otsest mitmenaisepidamisest. Juutide, roomlaste ja hiinlaste kõrvalnaised olid väga sageli ametliku naise teenijad. Näiteks juudid pidasid hilisemal ajal seaduslikku naist kõigi tema abikaasa laste emaks.

¹³ Mitmenaisepidamisele aitasid suuresti kaasa vanaaja tabud, mis keelasid suguelu raseda või imetava naisega. Ürgaja naised vananesid väga kiiresti, sest sagedastele rasedustele lisandus raske töö. (Need ülekoormatud naised suutsid ellu jääda vaid seetõttu, et ajal, mil nad parajasti rasedad polnud, pidid nad iga kuu ühe nädala isolatsioonis veetma.) Naine väsis sageli laste sünnitamisest ja palus oma meest võtta teine ning noorem naine, kes aitaks nii lapsi sünnitada kui ka koduseid töid teha. Vanemad naised tervitasid seetõttu uusi naisi rõõmuga, midagi sugudevahelise armukadeduse taolist ei tundud.

¹⁴ Naiste arvu peres piiras ainult mehe suutlikkus neid ülal pidada. Rikkad ja võimekad mehed soovisid endale palju lapsi ja et laste suremus oli väga kõrge, vajasid nad suure perekonna loomiseks tervet hulka naisi. Paljud haareminaised olid üksnes töörüüjad, orjanaised.

¹⁵ Inimese tavad arenevad väga aeglaselt. Haaremi eesmärgiks oli moodustada trooni toetuseks tugev ja arvukas veresugulaste hulk. Üks hõimujuht saatis oma haaremi äkki laiali, sest oli veendunud, et ta peaks piirduma vaid ühe naisega. Rahulolematud naised läksid oma kodudesse ja nende solvatud sugulased tormasid juhile kallale ja löid ta maha.

6. TÕELINE MONOGAAMIA — PAARISABIELU

¹ Monogaamia on monopol; see on hea neile, kes selle soovitud seisundini jõuavad, kuid kaldub tekitama bioloogilisi raskusi neile, kellel ei ole seda õnne olnud. Ent kui jätta arvestamata monogaamia mõju indiviidile, on see laste jaoks kindlasti parim variant.

² Varaseim monogaamia tekkis asjaolude, vaesuse sunnil. Monogaamia on kultuuriline ja ühiskondlik, kunstlik ja ebaloomulik nähtus — ebaloomulik arenevale inimesele. Puhtamate nodiitide ja adamiitide jaoks oli see täiesti loomulik suhe, samuti on see omanud suurt kultuurilist väärtust kõigi arenenud rasside hulgas.

³ Kaldea hõimud tunnistasid naise õigust võtta oma mehelt abieluelne töötus, et ta ei luba endale teist naist ega kõrvalnaist; nii kreeklased kui ka roomlased eelistasid monogaamset abielu. Esivanemate kummaridamine on alati monogaamiat soodustanud nagu ka kristlaste viga pidada abielu sakramendiks. Isegi elatustaseme tõus on rääkinud järjekindlalt mitmenaisepidamise vastu. Miikaeli Urantiale saabumise ajaks oli peaaegu kogu tsiviliseeritud maailm teoreetiliselt monogaamiani jõudnud. Ent passiivne monogaamia ei tähendanud, et inimkond oli tõelist paarisabielu elama harjunud.

⁴ ♀ Taotledes küll sihina monogaamset, ideaalset paarisabielu, mis on ikkagi omamoodi monopoolne sugupooltevaheline ühendus, ei tohi ühiskond jätta arvestamata nende õnnetute meeste ja naiste mittekadestatavat olukorda, kes ei leia endale selles uues ja täiuslikumas ühiskonnas kohta, kuigi on andnud oma parima, et sellega koostööd teha ja selle nõudeid täita. Suutmatuse leida ühiskondlikus konkurentsivõitlikus paarisabielus võib tuleneda kehtivate kommehete seatud ületamatutest raskustest või arvukatest piirangutest. Tõesti, monogaamia on ideaalne nende jaoks, kes on selleni jõudnud, kuid tekitab paratamatult suuri raskusi neile, kes jäävad külma kätte, üksildast elu elama.

⁵ Vähesed õnnetud on alati pidanud kannatama, et enamik saaks areneva tsivilisatsiooni arenevate kommehete alusel edasi liikuda, ent eelisolukorras enamus peaks olema alati heatahtlik ja osavõtlik nende vähemõnnelike suhtes, kes maksavad kõrget hinda selle eest, et neil pole õnnestunud pääseda nende ideaalsete seksuaalpartnerite ridadesse, kes võivad areneva ühiskonna kõrgeimate normide loal rahuldada kõiki bioloogilisi tunge.

⁶ ♀ Monogaamia oli, on ja jääb inimese seksuaalse arengu idealistlikuks sihiks. See tõelise paarisabielu ideaal hõlmab enesesalgamist ja seetõttu ebaõnnestubki nii sageli, sest ühel või mõlemal abielupoolel puudub suurim kõigist inimlikest voorustest — karm enesekontroll.

⁷ Monogaamia on mõõdupuu, millega mõõdetakse sotsiaalse tsivilisatsiooni edenemist, eristades seda

puhtbioloogilisest evolutsioonist. Monogaamia ei tarvitse olla bioloogiline ega loomulik, kuid on vältimatu sotsiaalse tsivilisatsiooni otseseks säilitamiseks ja arenguks. See annab tunnetele delikaatsust, viimistleb kõlblust ja kindlustab vaimse kasvu, mis on polügaamia puhul täiesti võimatu. Naisest ei saa kunagi ideaalset ema, kui ta on pidevalt sunnitud oma mehe armastuse võitmiseks konkureerima.

⁸ Paarisabielu soodustab ja edendab seda lähedast mõistmist ja tõhusat koostööd, mis on parim vahend vanemate õnneks, lapse heaoluks ja ühiskonna tegusamaks toimimiseks. Toore sunniga alanud abielu areneb järk-järgult suurepäraseks oma kultuuritaseme tõstmist, enesekontrolli ja eneseväljenduse täiustamist ning soojatkamist soodustavaks institutsiooniks.

7. ABIELU LAHUTAMINE

¹ Abielukommehete varases arengus oli abielu vaba liit, mida sai soovi korral lõpetada, kusjuures lapsed läksid alati emaga kaasa; ema ja lapse vaheline side on instinktiivne ja see on toimunud kommehete kõigil arenguastmetel.

² Ürgrahvaste seas osutusid vaid umbes pooled abielud rahuldavaks. Kõige sagedasem lahkuminek põhjus oli viljatus, milles süüdistati alati naist — usuti, et lastetud naised muutuvad vaimumaaailmas maoks. Ürgseimate kommehete kohaselt lahutati abielu ainult mehe soovil ja need normid on püsinud mõne rahva seas kahekümnenda sajandini.

³ Kommehete arenedes kujunes mõnes hõimus kaks abieluvormi: tavaline abielu, mida tohtis lahutada, ja preestri sõlmitud abielu, mida lahutada ei lubatud. Naise ostmine ja kaasavara kasutuselevõtt vähendasid lahkuminekuid suuresti, sest abielu purunemisega kaasnes nüüdsest varaline kahju. See iidne omanditegur aitab tõepoolest ka paljusid praegusi liite stabiliseerida.

⁴ Ühiskondliku positsiooni ja omandiõiguste sotsiaalne surve on alati aidanud abielutabusid ja -kombeid alal hoida. Abielu on ajastute vältel pidevalt edasi arenenud ja tal on nüüdisaegses maailmas kõrge koht, vaatamata sellele, et seda ründab ähvardavalt rahulolematuse, mis valitseb nende rahvaste seas, kes omistavad suurt tähtsust isiklikule valikule — uuele vabadusele. Neid kohanemishooge ilmneb edumeelsemate rasside seas ühiskonna järsult kiirenenud evolutsiooni tulemusena, kuid vähem arenenud rahvastel abielu õitseng jätkub ja isegi täiustub aegamööda vanemate kommehete toel.

⁵ Vanema ja ammu juurdunud omandimotiivi uudne ja äkiline asendumine abielus ideaalsema, kuid äärmiselt individualistliku armastusemotiiviga on abieluinstitutsiooni paratamatult ajutiselt destabiliseerinud. Inimese abiellumismotiivid on olnud tegelikult

abielumoraalist alati tunduvalt kõrgemad ja üheksateistkümnendal ning kahekümnendal sajandil on õhtumaa abieluideaal enesekeskest ja vaid osaliselt kontrolli all hoitud sugutungist äkki tunduvalt ette jõudnud. Igas ühiskonnas näitab vallaliste suur arv kommete ajutist kokkuvarisemist või üleminekuperioodi.

⁶ Abielu tõeliseks proovikiviks on olnud kõigil ajastutel see pidev lähedus, mis on igasuguses perekonnaelus möödapääsematu. Kaks ärahellitatud ja rikutud noort, keda on kasvatatud igale soovile järele andma ning oma eneseuhkust ja egot täielikult rahuldama, võivad vaevalt loota, et nende abielu ja koduloomine eriti õnnestub — tähendab see ju eluaegset ennastalgavat partnerlust, kompromisse, andumust ja isetut pühendumist lastekasvatamisele.

⁷ Nüüdisaegsete õhtumaa rahvaste lahutusi põhjustab üha enam abielueelset armusuhet mõjutav avar kujutlusvõime ja idealistlik romantilisus, mida komplitseerib veelgi naise suurem isiklik vabadus ja majanduslik sõltumatus. Iga lahusus, mis tuleneb enesekontrolli puudumisest või oskamatusesest oma isiksust normaalselt kohandada, viib vaid otse tagasi nende algeliste ühiskonnaetappideni, millest inimene on alles hiljuti suure isikliku ängistuse ning rassi kannatuste hinnaga kõrgemale tõusnud.

⁸ Ent senikaua kui ühiskond ei anna lastele ja noortele õiget haridust, senikaua kui ühiskonnakord ei näe ette küllaldast abielueelset koolitust ja kuni abiellu astumisel jääb otsustajaks noorte rumal ja ebaküps idealism, jäävad lahutused veel valdavaks. Kui ühiskonnarühm ei suuda kindlustada noorte ettevalmistamist abieluks, peab lahusus toimima ühiskonna kaitseventiilina, mis hoiab arenevate kommete kiire kasvu ajajärkudel ära veelgi halvemad olukorrad.

⁹ ¶ Näib, et vanaaja inimesed võtsid abielu peaaegu niisama tõsiselt kui mõned praegused rahvad. Ja ei paista, et paljud kiirustades sõlmitud ning ebaõnnestunud tänapäeva abielud oleksid suurt paremaid iidsetest tavadest, mis andsid noortele meestele ja naistele õiguse paari heita. Nüüdisühiskonna tohutu ebajärjekindlus seisneb selles, et armastust ülistatakse ja abielu idealiseeritakse, kuid mõlema põhjalikku uurimist ei kiideta heaks.

8. ABIELU IDEALISEERIMINE

¹ Koduga kulmineeruv abielu on tõepoolest inimese ülevaim institutsioon, kuid see on sisuliselt inimomane — seda ei oleks kunagi tohtinud sakramendiks nimetada. Setiidi preestrid tegid abiellumisest usurituaali, ent pärast Eedenit püsis paariheitmine tuhandeid aastaid puhtühiskondliku tsiviilinstitutsioonina.

² Inimühenduste võrdlemine jumalike ühendustega on väga ebaõnnestunud. Mehe ja naise liit abieluks

ning kodu loomiseks on arenevate maailmade surelike aine line funktsioon. Mehe ja naise siirad inimlikud pingutused edenemiseks võivad, tõsi küll, vaimset progressi üsna palju edasi viia, kuid see ei tähenda, nagu oleks abielu tingimata püha. Vaimse edenemise toob inimese siiras edasipüüd muudel tegevusaladel.

³ Abielu ei saa päriselt võrrelda ka Kohandaja ja inimese vahelise suhtega ega Kristus Miikaeli ja tema inimestest vendade vendlusega. Need suhted on vaevalt küll millegi poolest võrreldavad naise ja mehe ühendusega. On väga kahetsusväärne, et inimeste väär ettekujutus neist suhetest on tekitanud abielu staatuse osas nii palju segadust.

⁴ Samuti on kahetsusväärne teatud surelike rühmade seisukoht, et abielu sõlmitakse jumaliku teoga. Need uskumused viivad otseselt sellele, et abielusuhet peetakse lahutamatuks, olenemata olukorrast või poolte soovist. Kuid juba abielu lahutamise fakt iseenesest näitab, et Jumalus ei osale selle liidu ühendamises. Kui Jumal on kord kaks asja või isikut ühendanud, jäävad nad kokku seniks, kuni Jumal käsib nad lahutada. Ent abielu on iniminstitutatsioon ja kes peaks otsustama ja ütleva, missuguse abielu võiksid universumi kõrged juhendajad heaks kiita ja missugune liit on oma loomult ning päritolult siiski puhtinimlik.

⁵ Ometi on kõrgetel sfääridel abieluideaal olemas. Iga kohaliku süsteemi keskusmaailmas esindavad Jumala Ainelised Pojad ja Tütred oma abielusidemete järglaste sigitamise ja kasvatamise eesmärgil loodud mehe ja naise liidu kõrgeimat ideaali. Ideaalne surelik abielu on siiski *inimlikult* püha.

⁶ ¶ Abielu oli ja on praegugi inimese ülim unistus ajalikust ideaalist. Kuigi see kaunis unistus nii harva täielikult täitub, püsib ta kauni unistusena, mis meelitab edenevat inimkonda alati veelgi suuremat inimlikku õnne püüdma. Ent noortele meestele ja naistele tuleks õpetada midagi ka abielu tegelikkusest, enne kui nad satuvad vastamisi perekonnaelu rangete nõudmistega; noorusideaale tuleks kainestada illusioonide mõningase abielueelse hajutamiseega.

⁷ Abielu idealiseerimist noorte poolt ei tohiks aga maha suruda, nendes unistuses sisaldub nägemus perekonnaelu tulevases sihist. See suhtumine on ühtaegu nii stimuleeriv kui ka kasulik, kui ei tekita ükskõiksust abielu ja hilisema perekonnaelu praktiliste ja igapäevaste nõuete täitmise vastu.

⁸ Abieluideaalid on viimasel ajal palju edasi liikunud, mõne rahva seas on naisel oma elukaaslasega peaaegu võrdsed õigused. Perekond on saamas — vähemalt põhimõtteliselt — ustavaks partnerlussuhteks järglaste kasvatamise eesmärgil, millega kaasneb seksuaalne truudus. Ent ka see abielu uuem variant ei tarvitse jõuda nii kaugele äärmusesse, et annab abikaasadele vastastikuse monopoolse õiguse teineteise kogu isiksusele ja isikupärale. Abielu ei ole vaid individualistlik ideaal, see on mehe ja naise arenev sotsiaal-

ne partnerlus, mis eksisteerib ja toimib praeguste kommete järgi, piiratuna tabudest ja alludes ühiskonna seadustele ja -korrale.

⁹ Kahekümnenda sajandi abielud on varasemate ajajärkudega võrreldes kõrgemal tasemel, vaatamata sellele, et kodu institutsioon on praegu tõsiselt proo-

vile pandud probleemide tõttu, mida on ühiskonnakorraldusele tekitanud nii ootamatult ja tormakalt naisele antud vabadused — õigused, mis talle varasemate põlvkondade kommete pikaldase arengu käigus nii kaua keelatud olid.

¹⁰ [Esitanud Urantiale määratud seeravite juht.]